

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Π Ρ Ω Τ Ο Ν

ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει ἄρκετὰ καὶ ἐγὼ μόνος στὸ κελλί μου, μὲ συντροφιά τὶς ἱερὲς εἰκόνες καὶ τὸ ἱλαρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, προσπαθῶ νὰ θρῶ γιὰ ποιὸ ἀκριβῶς λόγο ἐπικρατεῖ σήμερα στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἀγιορείτικο Μοναχισμό αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἀφασία γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως, ἀφασία ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχει περάσει πιά στὴν περιοχὴ τῆς καταφρονήσεως τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων. Καὶ ἐνῶ ὅλοι, διάκοι, ἱερεῖς, ἐπίσκοποι καὶ μονάζοντες, ἀσχολοῦνται μὲ πλεῖστα ὄσα, μὲ ζῆλο καὶ κατατρωσύνῃ, μόνον γιὰ τὴν πίστι δὲν μιλοῦν, δὲν γράφουν, δὲν διαμαρτύρονται! Ἡ γιὰ νᾶμαι πιὸ ἀκριβῆς, ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν πίστι ἀπόδειξι τὰ κηρύγματα γιὰ τοὺς χιλιαστὰς, τοὺς παπικοὺς καὶ τοὺς μασόνους, ὡς καὶ τὰ τόσα βιβλία καὶ ἄρθρα ποὺ γράφονται ἐναντίον τους. Αὐτὸ ποὺ ἤθελα νὰ ἐκφράσω γράφοντας ὅτι δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν πίστι, εἶναι ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ διορθώσουν διὰ τοῦ σωτηρίου ἐλέγχου καὶ τῆς καταλλήλου ἀντιδράσεως τοὺς κακοδόξους προϊσταμένους τους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ συνεχεῖς δεκαετίες μὲ λόγια καὶ πράξεις κηρύττουν τὸ αἰρετικὸ πιστεύω τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅτι δηλαδὴ ἡ πίστι τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι μοναδικὴ στὸν κόσμον, ἀφοῦ καὶ ἡ αἰρετικὴ Δύσι ἔχει θεία Χάρι καὶ ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς τῆς παρόμοια ὁπως γίνεται καὶ στὴν Ἀνατολή! Τὴν παραπάνω θεθαίως θλασφημία δὲν τὴν διακηρύττουν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει καμιά σημασία μήπως ἄλλως τε καὶ τὶς διάφορες αἵρέσεις τὶς ἐκήρυξαν πολλοὶ μαζί; ἕνας εἶναι συνήθως ἄρκετός, ἀρκεῖ οἱ λοιποὶ νὰ μὴν ἀντιδράσουν, ἀλλὰ μὲ σιγή, ἢ μὲ τὴν ποικίλη καὶ πολλακὴς κεκαλυμμένη

συμπαράστασι τους, ν' αφήνουν νά προσδεύη ὡς ὀρθή ἡ κακοδοξία πού ὁ ἕνας ἄρχισε καί οἱ πολλοί ἀκολουθοῦν. Ἄλλά οὔτε ὄλοι οἱ κληρικοί καί μονάζοντες δέχονται τίς κακοδοξίες πού ἀπεφάσισε τὸ Φανάρι μὲ τὴν ἀναπολὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνα νά διακηρύξη σ' ὄλο τὸν κόσμον· κι' αὐτοὶ ὁμῶς, ὄλοι ἀνεξαιρέτως, δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς εὐθύνης, ἀφοῦ πρακτικῶς ἀκολουθοῦν τοὺς ἐπισκόπους τους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σειρά τους ἐπικροτοῦν τῆς Πόλης τὴν αἵρεσι. Οἱ χιλιομετρικὲς ἀποστάσεις ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς κακοδοξίας, ὅπου κι' ἂν εὐρίσκεται αὐτό, ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας, δὲν ἔχουν καμιά σημασία. Ὅλοι οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καί οἱ λαϊκοὶ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν στιγμή πού θὰ πληροφορηθοῦν τὴν κηρυττομένη κακοδοξία καθίστανται σ υ ν υ π ε ὑ θ υ ν ο ι μὲ τὸν αἵρετικόν, ἐὰν δὲν κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νά τὸν ἐπιστρέψουν στὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἐφ' ὅσον παραμένει ἀμετανόητος, νά τὸν ἀποβάλουν τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ Σῶμα της.

Στὸ μεταξὺ κυκλοφοροῦν κάθε ἐβδομάδα, ἢ καλλιτέρα κάθε μῆνα 15 μὲ 20 θρησκευτικὰ περιοδικὰ καί ἐφημερίδες (γιὰ ν' ἀναφέρω τὰ σπουδαιότερα) πού τὰ γραφόμενά τους ὑπερβαίνουν τίς σελίδες ἑνὸς κανονικοῦ βιβλίου 300 σελίδων. Σ' αὐτὰ δὲν ὑπολογίζω τὰ αὐστηρῶς «θεολογικοῦ» περιεχομένου, ὅπου τὰ πλέον ἀνούσια καί ἀπίθανα θέματα ἀνατέμνονται μετὰ πάσης σχολαστικότητος, ἐνῶ τὸ πελώριον θέμα τῆς αἵρέσεως παραμένει ἐντελῶς ἀνυποψίαστο διὰ τοὺς συντάκτας τῶν ἀνωτέρω περιοδικῶν, ἢ ὅπου καί ὅταν θίγεται, ...ἐπαινοῦνται κατὰ κόρον οἱ φορεῖς τῆς κακοδοξίας, μέχρι σημείου νά θεωρῆται ὁ Ἄθηναγόρας «ὁ μετὰ τὸν Φώτιον μεγαλύτερος ἴσως ἐκ τῶν Πατριάρχων τῆς Κωνσταντινουπόλεως»!!! (Θεολογία, 1977, σ. 209).

Ἄν, λοιπόν, κρυσάρισης τίς σελίδες αὐτὲς ζητώντας λόγο ὀρθόδοξο, πατερικό, ἀντιαιρετικό καί, εἰδικὰ γιὰ τὸ θέμα μας, λόγο ἀντιοικουμενιστικό, πιθανὸν νά θρῆς 2-3 σελίδες, ἀλλὰ οὔτε αὐτὲς θὰ σὲ πληροφορήσουν ἐσωτερικῶς, γιατί εἶναι μόνον λόγια, λόγια πού τὰ ἔχουν ξαναπῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἄθηναγόρα, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀρνητοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, καί πού δὲν συγκινοῦν κανένα πιά, ἀφοῦ δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὴν σ υ ν ἑ π ε ι α καί τὴν π ρ ᾶ ξ ι. Μοιάζουν μ' ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα χωρὶς σκελετό· προσπαθεῖς νά τὸ στήσης ὀρθὸ ὥστε νά φανῆ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸ ἀμέσως σωριάζεται καταγῆς, γιατί τοῦ λείπουν τὰ κόκκαλα, ὅπως ἐδῶ λείπει ἡ πράξις γιὰ νά φανῆ

ὁ λόγος ὁ ρ θ ὅ ς, ζωντανὸς καὶ ὄχι ψεύτικος, κούκλα πού θά σοῦ μιλά, ὅταν τὴν πιέξης στὴν κοιλιά.

Τὸ πιὸ ἄσχημο ὅμως μὲ τοὺς κληρικούς αὐτοὺς εἶναι ὅτι δὲν θέλουν —ἀκόμη καὶ ὅταν τοὺς τὸ ἀποδεικνύη κανεὶς χειροπιαστά— νὰ πιστέψουν καὶ παραδεχθοῦν ὅτι δὲν πηγαίνουν καλά. "Ὅχι μόνο ἀρνοῦνται τὸν δίκαιο ἔλεγχό σου, ἀλλὰ σοῦ τὸν γυρίζουν κατάμουτρα καὶ σὲ χαρακτηρίζουν ὡς «ἐξτρεμιστή», «τῶν ἄκρων», «φανατικὸν καὶ ἀδιάκριτον ζηλωτὴν», καὶ τελικά... «ἐκτὸς Ἐκκλησίας»!!! Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι μὲ τὸν τελευταῖο λόγο τους ἀληθεύουν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω καὶ ἐγώ· νὰ εἶμαι ἐ κ τ ὅ ς μίας τέτοιας Ἐκκλησίας πού δὲν παραδέχεται τὴν μοναδικότητά της, ἀλλ' ἀγκαλιάζει ὡς «ἀδελφή» καὶ «σεβάσιμα Ἐκκλησία» τὴν παπασύνη, τὸ ταμεῖον αὐτὸ τῶν αἱρέσεων. Μὲ τὴν παραπάνω συμπεριφορά τους δείχνουν ἀκόμα ὅτι ἔχουν ἀρρωστήσει θανάσιμα καὶ ὅσο κι' ἂν θέλουν νὰ τὸ κρύψουν, ἢ ἀρνησι τοὺς νὰ διαλεχθοῦν ἐπάνω στὸ κατηγορῶ πού τοὺς ἀπευθύνουν εὐσεβεῖς ζηλωταὶ πιστοί, φανερῶναι τὴν ἀρρώστεια, τὸ πείσιμα καὶ τὴν ἰδιοτέλειά τους, ἀφοῦ ἢ Ἀλήθεια ποτε δὲν φοβᾶται τὸν διάλογον ἢ τὴν κριτική, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων του.

Τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα

Γιὰ ν' ἀναπαύσουν ὅμως τὴν συνείδησί τους οἱ κληρικοί αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιστοὺς πού ἀνησυχοῦν καὶ τοὺς... ἐνοχλοῦν, ἔχουν θρῆ ἕνα πολὺ κακὸ τροπάρη: «Ἀργότερα, λέγουν, θά ἀντιδράσουμε, ὅταν θά ἔχη ἔλθει ὁ κατάλληλος καιρὸς· ἄς γίνῃ τὸ συλλεῖτουργο μὲ τὸν πάπα, καὶ τότε θά δῆτε ἂν θά προδώσουμε τὴν πίστι μας». Μὲ τὸ ἐπιχειρήμα τους ὅμως αὐτὸ δὲν ἀναιροῦν τὸ κατηγορῶ τῶν εὐσεβῶν πιστῶν πού τοὺς βλέπουν —καὶ μὲ τὸ δίκηο τους— σὰν Ο ὕ ν ἰ τ ε ς, ἀφοῦ δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τὸν Δημήτριον ὡς «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», ἐνῶ αὐτὸς σὲ κάθε θεία Λειτουργία μνημονεύει στὰ δίπτυχά του τὸν ἀνιερὸν ποντίφηκα τῆς Ρώμης, συμμορφούμενος μὲ τὴν παράδοσι πού τοῦ ἄφησε ὁ προκάτοχός του. Ἔτσι ὅμως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Φαναρίου, ὁ Ἰάκωθος Ἀμερικῆς, ὁ Ἀθηναγόρας Λονδίνου καὶ ὁ πάπας τῆς Ρώμης εἶναι σὰν νὰ σ υ λ λ ε ι τ ο υ ρ ο ὦ ν μεταξὺ τους, καθὼς καὶ μὲ κάθε ἱερέα πού θά μνημόνευε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους. Καὶ γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὰ λόγια μας.

Ποῦ καὶ ἀπὸ ποιόν ἐδιδάχθησαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ πολεμοῦμε τοὺς κακοδόξους ποιμένας, παρὰ μόνον ὅταν συλλειτουργήσουν μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς αἵρέσεως ποῦ ἐπιδέξια προβάλλουν οἱ τοῦ Φαναρίου ὡς... «σεβάσιμον ἀδελφόν» καὶ «πρῶτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ»; Αὐτὸ εἶναι σατανικὸν ὄχι μόνον σὰν σκέψι ἀλλὰ περισσότερο σὰν σύστημα ἀποκοιμήσεως τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως. Μοιάζει μὲ τὴν ἄλλη τέχνη τοῦ διαβόλου ποῦ συνεχῶς ψιθυρίζει στὸ αὐτὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ: ἀῤῥιο μετανοεῖς· «ἀργότερα, ἔχεις ἀκόμα καιρό»· «στὰ γεράματά σου, καλλίτερα, γιὰ νὰ μὴ ξαναμαρτήσης», γιὰ νὰ φύγη τελικὰ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν προτοῦ προλάβῃ τὴν σωτήρια ἐξαγόρευσι. Ἔτσι καὶ ἴδω. Ποιὸς τοὺς ἐγγυᾶται ὅτι θὰ ζήσουν μέχρι τὸ συλλείτουργο, ἢ ὅτι μὲ τὴν τακτικὴ τους αὐτὴ ἐξασφαλίζουν τὴν σωτηρία τους, ἀφοῦ γίνονται αἰτία νὰ προχωρᾷ τὸ κακὸ καὶ νὰ χάνωνται καθημερινῶς ψυχές γιὰ τίς ὁποῖες Χριστὸς ἀπέθανε; Καὶ ὅταν εἶπε ὁ Κύριος, ὅτι αὐτὸς ποῦ θὰ φανῆ πιστὸς στὸ λίγα θὰ φανῆ δόκιμος καὶ στὸ πολὺ, αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ διδάξῃ, ὅτι δηλαδὴ μόνον αὐτὸς ποῦ πολεμᾷ ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀναβολές τὸ ὁποιοδήποτε κακὸ, θὰ φανῆ τελικὰ ὁ νικητὴς του; Γιατί λησμονοῦν τοὺς λόγους τοῦ χρυσοῦ κήρυκος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ θείου Χρυσοστόμου; «Διότι ἐάν, γράφει ὁ μέγας πατήρ, οἱ τολμῶντες νὰ καταλύσουν τοὺς θείους θεσμοὺς καὶ παραδόσεις, ἔστω καὶ κατὰ μικρόν, ἐδέχοντο ἐγκαίρως τὸν ἀρμόδιον ἔλεγχον, δὲν θὰ ἐγίνετο ἡ παροῦσα συμφορὰ, οὐδὲ θὰ κατελάμβανε τὴν Ἐκκλησίαν τέτοιος χειμῶνας· καὶ τοῦτο διότι, ὁ ἀνατρέπων καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς ὀρθῆς πίστεως, καταστρέφει τὸ ὅλον». Δυστυχῶς ἔχουν δημιουργήσει μίαν νέα ἐκκλησιολογία, κατὰ τὴν ὁποῖαν μπορεῖ ὁ ἐπίσκοπος νὰ ἔχη διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τὸν πατριάρχη του, καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπόν του, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνεται αὐτὸ αἰτία σχίσματος, προκειμένου νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐνότης! Μία τέτοια ὁμῶς ἐνότης δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῆς παπασύνης, ἀνευ δηλαδὴ ἀληθείας καὶ Πνεύματος ἁγίου!

Ἡ εὐθύνη τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Μία τέτοια τακτικὴ καὶ νοοτροπία βασιλεύει δυστυχῶς ἀπὸ χρόνια τώρα καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος! Ὅλοι αὐτοὶ ποῦ θὰ μπορούσαν μὲ τὴ μόρφωσί τους, ἢ ἀκόμη γιὰ τὴν φήμη τους ὡς «μυστικῶν καὶ νηπτικῶν πατέρων» νὰ σαλπίσουν ἕνα πνευματικὸ συναγεμῶ, ὥστε νὰ καταλά-

βουν τὰ πρόβατα τὸν κίνδυνο, αὐτοὶ ἀναπαύονται στὴν ἔκδοσι πατερικῶν κειμένων καὶ τὴν... νοερὰ προσευχὴ τους, ἀδιαφορώντας τελείως γιὰ τὸ τί γίνεται γύρω τους, γιὰ τὸ ποιούς μνημονεύουν, καὶ τὸ τί λένε σχετικῶς οἱ ἱεροὶ Κανόνες, γιὰ ὄσους κρατοῦν μία τέτοια στάσι σὲ καιρὸ αἰρέσεως ὅπως ὁ δικός μας. Καλὴ καὶ ἡ προσευχὴ (ποιός τὸ ἀρνεῖται;) ἀλλὰ μαζί μ' αὐτὴν γιατί ὄχι καὶ ἡ καλὴ ὁμολογία, ἡ σφραγὶς αὐτῆ τῶν μαρτύρων, τὸ ἀμευδὲς σημεῖον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εἰλικρινοῦς ἀγάπης; Ἄν κρατοῦσαν τὴν ἴδια στάσι στὸν καιρὸ τους καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Μάξιμος καὶ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ ὁμολογηταί, ἡ ἀκόμη καὶ οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες Ἄγιορεῖται πατέρες, σήμερα θὰ εἶχαμε ἐμεῖς Ὁρθοδοξία ἢ καὶ Ἄγιον Ὄρος; Καὶ τὸ θλιβερότερο στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ὅτι, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προδοσίαν κρατοῦν θέσιν θεατοῦ καὶ μόνον, καὶ μάλιστα θεατοῦ θυθισμένου στὸν κόσμο του, κόσμο... ὑψηλῆς θεολογίας ἢ ἱερᾶς μυσταγωγίας καὶ... γνώφου, —πρᾶγμα τόσο ἐλκυστικὸ γιὰ τὸν ἐπισκέπτη τοῦ ἱεροῦ Ἀθῶνα— ἐνῶ ὑπάρχουν δυὸ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις στίς ὁποῖες μεταβάλλουν τελείως τὴν ἀνωτέρω διαγωγὴ τους! Πρῶτον μὲν, ὅταν τοὺς θίξῃ κανεὶς γιὰ προσωπικὸ τους σφάλμα, καὶ δεύτερον, ὅταν τοὺς πῆ ὅτι δὲν πᾶνε καλά οἱ ὀρθόδοξοι ποιμένες. Γιὰ τὴν πρώτη περίπτωσι εἶναι ἱκανοὶ ἐντὸς νυκτός νὰ συγγράμουν ὀλόκληρον πραγματεία προκειμένου ν' ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά τους καὶ νὰ συντρίψουν τὸν ἄδικο κατηγοροῦν γιὰ δὲ τὴν δευτέρα ἔχουν πάντοτε ἔτοιμη καὶ σαφὴ τὴν ἀπάντησι: «Μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἀδελφοί, ὄχι σχίσματα. Καὶ ἄλλοτε ἐγίνοντο αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἔφευγαν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τους», καὶ ὡς λένε οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα, προτρέποντες κληρὸν καὶ εὐσεβῆ λαὸν γιὰ παρόμοιες σὰν τὴν σημερινὴ περιπτώσεις, νὰ φεύγουν ἀμέσως μακριὰ ἀπὸ τὸν ποιμένα πού θὰ κακοδοξοῦσε, γενόμενος οὕτω λύκος ἀντὶ καλοῦ τσοπάνου. Ἔτσι ἀληθεύει στὴν περίπτωσί τους ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ, πού τόσο ὠραῖα περιγράφει τὴν διαγωγὴ τους: «Ἄλλ' ὄν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ὀφείλει νοθεύειν διὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν, ἀλλ' ὁμολογεῖν μὲν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ ἀποκρύπτειν δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν, ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενόμενοι μετὰ τῆς τῶν ἐντολῶν παραβάσεως καὶ τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως».

Ἄλλὰ μήπως, σκέφθηκα γιὰ μία στιγμὴ, δὲν γνωρίζουν τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων καὶ τὸν τόσο συνεπῆ πρὸς αὐτὴν βίον τους, ὥστε νὰ πάμουν νὰ ὑποκρίνονται μὲ

τις ποικίλες ἀμαρτωλές οικονομίες; Μέχρι προχθές ζηλω-
ται πιστοὶ δὲν τοὺς τὰ ὑπενθύμισαν σὲ διαμαρτυρίες καὶ
μελέτες τους, μὲ κάθε σαφήνεια καὶ λεπτομέρεια, ὥστε νὰ
μὴν ὑπάρχη πλέον περιθώριο προφασισμού ἀγνοίας; Ἄλ-
λὰ ποιὸς ἀκούει; Ἀπορροφημένοι οἱ μὲν ἀπὸ τὴν αἴγλην
τοῦ ἀξιώματος καὶ τὴν κοινωνικὴν δράσι, τὸ πλῆθος τῶν
ἀνυπόπτων προβάτων πού τοὺς ἀκολουθοῦν καὶ τὸν οἰκο-
δομικὸν ὄργανισμὸν τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων καὶ γηρο-
κομείων, τοὺς κύκλους Γραφῆς καὶ τὶς σελίδες τῶν ἐκδό-
σεῶν τους, οἱ δέ, ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς περικυκλῶσης αὐ-
τοὺς φήμης διὰ τὴν... νηπτικὴν θεολογίαν καὶ τό... ἄκτι-
στον φῶς τῆς νοεράς προσευχῆς τους, ἀδιαφοροῦν ἂν στὸ
ἔ ν α κ α ἰ κ ὄ ρ ι ο, τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως, ἀπέ-
τυχαν, μὲ ἀποτέλεσμα ὅλα τὰ λοιπὰ νὰ εἶναι ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ ράκη ἄχρηστα καὶ θυσία ἀπρόσδεκτος! Ἡ Ἐκκλησία
τοὺς ἔκανε ἐπισκόπους γιὰ νὰ διδάσκουν καὶ φυλάττουν
τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας Τῆς ἀκέραιον καὶ ἀνόθευτον, κρα-
τώντας συγχρόνως τὰ πρόβατά Τῆς μακριὰ ἀπὸ τὰ λειβά-
δια τῶν αἰρετικῶν, καὶ ὅχι νὰ τὰ ἐγκαταλείπουν ἀπροστά-
τευτα μέχρι τὸ στόμα τοῦ λύκου μὲ τὴν πρόφασι ὅτι μόλις
θὰ τὰ καταπιῆ, τότε θὰ δείξουν τὴν ποιμενικὴ τους ἰκανό-
τητα! Πότε θ' ἀντιληφθοῦν ὅτι ἓνα ΟΧΙ στὴν αἵρεσι ἀξίζει
πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε προσευχὴ καὶ ἱεραποστολικὴ
δράσι, καὶ ὅτι, γι' αὐτὸ τὸ ΟΧΙ ἔχουν ταχθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκ-
κλησία «εἰς τόπον Χριστοῦ» καὶ τῶν Ἀποστόλων του;

Ἐκείνη ὁμῶς τὴν στιγμή τὸ καντήλι τρεμόσβυσε ζη-
τώντας ἀσφαλῶς λάδι. Σηκώθηκα νὰ φέρω τὸ λαδικό, ἐνῶ
μιὰ εὐχὴ ψιθύρισαν ἄθελα τὰ χεῖλη μου. Κύριε, φ ὶ τ ἰ
σ ε τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας Σου, γιὰ ν' ἀντιλη-
φθοῦν τὴν φοβερὴ εὐθύνη τους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀγιορείτας
ἀδελφούς μας — ὅσοι μέχρι σήμερα δὲν ἔδωσαν τὸ παρὸν
εἰς τὸ ὠραῖον μέτωπον τῆς ὁμολογίας— ὥστε ν' ἀναδει-
χθοῦν καὶ πάλι ἐξ αὐτῶν νέοι στρατιῶται τῆς Ἀληθείας
Σου, πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σωτηρία τοῦ λαοῦ
Σου. Ἀμήν.

(Α, Δεκ. '78).

Κοινωνία αἰρετικῶν

Ἡ ὀρθὴ σχέση πρὸς τοὺς αἰρετικούς δὲν εἶναι ἡ τῆς
κοινωνίας, ἀλλὰ ἡ τῆς ἀκοινωνησίας καὶ ἀποστροφῆς.

Γενικῶς, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, «παντὶ πᾶσα κοινωνία παντὸς ἀπηγορευμένου πράγματος κατὰ τε νοῦν καὶ λόγον καὶ πράξιν ἐπιβλαθῆς καὶ ἐπικίνδυνος (ἐστὶ)» (PG. 31, 1096). Διὸ δεῖ «μετὰ τῶν οἰκείων τῆς πίστεως εἰρηνεύειν αἰρετικὸν ἄνθρωπον ἀποστρέφεισθαι» (τοῦ αὐτοῦ, PG. 31, 649). «Ἕμεῖς», γράφει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «ἔχοντες τὸν θεμέλιον ἀσφαλῆ, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός, ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ τὴν τῶν Πατέρων περὶ τῆς ἀληθείας ὁμολογίαν, τοὺς πλέον τι ταύτης ἢ ἔλαττον λαλεῖν θέλοντας ἀποστρέφεισθε» (ΒΕΠΕΣ, 33, 88).

Ἐπίσης, δεῖ «αἰρετικῶν κοινωνίας ἀποφεύγειν» (Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 953). Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, γράφων πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου, προτρέπει: «ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι, μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος» (M. 4, 1096). Ταῦτα δὲ συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἐπιτακτικὴν ἐντολὴν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α' 9).

Τὸ κοινωνεῖν μετὰ τῶν αἰρετικῶν δὲν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ ἁμαρτία θαραῖα, ἴση πρὸς μοιχείαν. «Μοιχεία γὰρ ἐστὶν, ὧ πανσύνετοι, καὶ τὸ τῆς κοινωνίας μετέχειν» τῶν αἰρετικῶν, τονίζει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (PG. 99, 1176). Διὸ καὶ ἐὰν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου προσφέρῃ ὁ κοινωνῶν τῇ αἵρέσει, οὐδὲ τότε «φίλος Θεοῦ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρὸς» (τοῦ αὐτοῦ, PG. 99, 1205). Διὰ ταῦτα δέον νὰ ἐπιμένωμεν τῇ ἀκοινωνήσει πρὸς τοὺς αἰρετικούς μέχρι θανάτου, «κἂν ἐξορία πρόκειται, κἂν ξίφος στιλθοῦται, κἂν πῦρ ἀνάπτηται» (τοῦ αὐτοῦ, PG. 99, 993).

«Ἀληθῶς, ὁ κόσμος ὅλος μιᾶς ψυχῆς οὐκ ἔστιν ἀντάξιος, τῆς φυλαττούτης ἑαυτὴν ἀμέτοχον καὶ αἰρετικῆς κοινωνίας καὶ παντὸς κακοῦ» (τοῦ αὐτοῦ, PG, 99, 1205).

Αἵρεσις καὶ μνημόσυνον

Ποία ἡ δέουσα στάσις τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ πρὸς τὸν ἐκπίπτοντα ἐν ἐγκλήματι ἢ αἵρέσει Ἱεράρχην;

Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου ἀποτελεῖ ἁμάρτημα. Τοῦτο ἰσχύει ἀκόμη καὶ ἐν περιπτώσει ἐγκλήματος. Τότε ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Ἱεράρχου, «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως» (1Δ' Κανὼν Πρωτοδευ-

τέρας Συνόδου) «καί τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως» (ΙΕ' Κανὼν Πρωτοδευτέρας Συνόδου), τιμωρεῖται διὰ παντελοῦς ἀλλοτριώσεως τοῦ κληρικοῦ ἀπὸ «πάσης ἱερατείας» (αὐτόθι).

Ἀντιθέτως, ὅτε ὁ Ἱεράρχης κηρύττει, «δημοσίᾳ... καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» διδάσκων, «αἵρεσιν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην», ἡ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας πρὸ συνοδικῆς διαγνωσεως εἶναι πράξις ὀρθόδοξος (αὐτόθι). Οἱ οὕτω ποιοῦντες κού μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνωσεως ἑαυτοῦς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθόδοξοις ἀξιωθήσονται» (αὐτόθι). «Εἰ δέ τινες», γράφει καὶ ὁ ἅγιος Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, «ἀποσταταίῃν τινος οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν ὑπὸ Συνόδου ἢ ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξιοί, ὡς οἱ Ὀρθόδοξοι» (PG. 87, 3369-3372). Οὕτως, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, γράφων πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ Νεστορίου, τονίζει: «Τοῖς δέ γε τῶν κληρικῶν, ἢ τοι (ἢ) λαϊκῶν διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοι, ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς» (M. 4, 1096). Καὶ ὁ ΛΑ' Ἀποστολικὸς Κανὼν προβλέπει τὸν ἀποχωρισμὸν ἐκ τοῦ Ἐπισκόπου, ἐν περιπτώσει καταγνωσεως τούτου «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ». Τὸ ἐν δικαιοσύνῃ ἐνταῦθα νοεῖται, θεβαίως, εἴτε ὡς κακόδοξος ἄρνησις τοῦ θείου νόμου, ὅπερ αἵρεσις, εἴτε καὶ ὡς ἀπλῆ παράβασις τούτου, ὅτε ἰσχύουσι τὰ ἐν τῷ ΙΕ' Κανόνι τῆς Πρωτοδευτέρας σχετικά.

Οἱ ὡς ἄνω ἀποχωριζόμενοι τοῦ κηρύττοτος αἵρεσιν Ἱεράρχου δὲν δύνανται νὰ κατηγορηθῶσιν ἐπὶ καταφρονήσει Ἐπισκόπου, ἢ ἐπὶ σχίσματι. Τούναντίον, οὗτοι ἐπαινοῦνται, καθ' ὅτι διακρίνουσι τοὺς ψευδεπισκόπους ἀπὸ τῶν ἀληθῶν καὶ διὰ τῆς ἐν λόγῳ στάσεως των σπουδάζουσι νὰ σώσωσι τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ «σχισμάτων καὶ μερισμῶν». «Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι», διαγγέλλει ἡ Πρωτοδευτέρα Σύνοδος (ΙΕ' Κανὼν).

(Κ. Ο. 1.5.1979).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΕΝ ΑΝΤΕΔΡΑΣΕΝ ΟΥΔΕ ΕΙΣ...

Μερικά γεγονότα γίνονται πολλάκις αίτια ν' ἀποκαλυφθοῦν τὰ κρυπτά καὶ ἀπόρρητα πολλῶν καρδιῶν, τὰ ὁποῖα διαφορετικὰ θὰ παρέμενον ἄγνωστα, με ἀποτέλεσμα νὰ παραποιῆται ἡ ἀληθῆς εἰκὼν τῆς ἱστορίας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὰς κλεινάς Ἀθήνας, διαμένουν οἱ περισσότεροι καὶ λογιώτεροι κληρικοί, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς χώρας. Συνεπῶς εἶναι πολὺ φυσικὸν ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν ν' ἀναμμένη κανεὶς ὅ,τι σεμνὸν καὶ ἀνδρεῖον, ὅ,τι ἐνάρετον καὶ ἐπαίνου ἄξιον, κατὰ τὸν Παύλειον λόγον, ἐκ μέρους τῶν ἐν λόγῳ κληρικῶν, οἱ ὅποιοι ἔργῳ καὶ θεωρίᾳ θὰ πρέπη νὰ φρουκτωροῦν πάντοτε τὰς αἰωνίους ἀληθείας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἐβιῶθησαν καὶ ἡρμηνεύθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων. Δυστυχῶς ὁμως συμβαίνει τὸ ἀκριθῶς ἀντίθετον! Ἐνῶ γνωρίζουν καλῶς ὅλας τὰς εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνεργείας Φαναρίου — Ἀθηνῶν, ἐν τούτοις οὐδὲ εἰς ἐξ αὐτῶν συγκινεῖται, οὐδὲ εἰς ἀντιδρᾶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν κληρικῶν τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ φύλακος αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος πολλάκις ἐπροηγήθη καὶ αὐτῶν τῶν ποιμένων του εἰς παρρησίαν καὶ μαχητικότητα ὑπὲρ τοῦ πατρῶου δόγματος. Διὰ νὰ γίνῃ ὁμως καλλίτερον ἀντιληπτὴ ἡ τεραστία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀδόξου παρόντος καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ παρελθόντος, ἀντιγράφομεν τὸ ἐξῆς γεγονὸς ἐκ τῆς ἱστορίας: «Υπεγράφη ὁ ὅρος τῆς ἐνώσεως ἐν Φλωρεντίᾳ (1439). Ἐν τούτοις ἡ ἔνωσις δὲν ἐγένετο. Διατί; Ἀντέδρασεν ὁ εὐσεβῆς λαός... Ὅταν ἐξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ φιλενωτικὸς Μητροφά-

νης (1440), ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἀντέδρασεν. Ἱερεὺς τις, περιεργὸς ὢν, ἀνῆλθεν ἐπὶ ἵππου, διὰ νὰ ἴδῃ μακρόθεν τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Πατριάρχου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ κἀν εἰς τὸν Ναὸν ἢ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐσήμανε τὴν καμπάναν δι' ἐσπερινὸν (ἦτο παραμονὴ τῆς Ἀναλήψεως). Ἄλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε τοὺς πιστοὺς. Οὐδεὶς προσῆλθεν. Ὁμοίως καὶ τὸ πρωὶ εἰς τὸν ὄρθρον καὶ τὴν θ. λειτουργίαν. Ἀπέσχον οἱ πιστοὶ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἱερέα των, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς μακρόθεν παρηκολούθησεν ἐκ περιεργείας τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ φιλενωτικοῦ Πατριάρχου. Ἐχρηιάσθη νὰ κάμῃ ὁμολογίαν Πίστεως καὶ νὰ δώσῃ ὑπόσχεσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν θὰ ἔχῃ μετὰ τῶν φιλοπαπικῶν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ εὐσεβὴς λαὸς εἰς τὸν Ναόν!» Ὁ Συρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, λέγει· «Ἐκ τούτου οἱ βουλόμενοι τεκμαίρονται ὁποῖαν τινὰ διάθεσιν ἔχει Θεοῦ χάριτι περὶ τὰ ὑγιῆ τῆς Ἐκκλησίας δόγματα ὁ χριστιανικώτατος λαὸς καὶ ὅπως ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ τὰ νόθα τε καὶ ἀλλότρια» (Ἡμερολόγιον 1973, ἔκδ. ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρός»).

* * *

Ὡς θ' ἀντελήφθη ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης, οὐδὲν κοινὸν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἡρωικῶν ψυχῶν καὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀβροφροσύνης καὶ πονηρᾶς οἰκονομίας τῆς σήμερον. Καίτοι διερχόμεθα παραλλήλους ἀκριβῶς στιγμάς, ἀφοῦ ἐπισημῶς ὁ παπισμὸς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου (τῇ ἀνοχῇ, σιγῇ ἢ καὶ ἐπικροτήσῃ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν) ὡς «σεβασμία ἀδελφῆ ἐκκλησίας», ὁ δὲ πάπας ὡς «πρῶτος ἐπίσκοπος ἐν τῇ καθόλου ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», ἐν τούτοις ποιμένες καὶ ποιμαινόμενοι τῶν ὀρθοδόξων συναγωνίζονται ποιὸς θὰ φανῇ ἀπαθέστερος καὶ εὐγενέστερος στὸ ἀνωτέρω «ξεπούλημα» τῶν τιμίων τῆς πίστεως. Ἄς διαμαρτύρεται ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς γράφων ὅτι «πᾶσα ἀποδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ προδοσίαν τῆς πίστεως» («Π ρ ὀ δ ο σ ι ς γ ἄ ρ ἔ σ τ ι, ἢ τ ῆ ς εὐσεβασίας αὐτοῦ τε καὶ περὶ αὐτοῦ (τ.ἔ. τοῦ Χριστοῦ) δόξης παραλλαγή, τῇ προσλήψει τῆς τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογίας καὶ διδασχῆς ἀπεμπολοῦσα αὐτόν...» P.G. 91, 73A), καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἀνευ ἀληθείας ἀποτελεῖ μισανθρωπίαν: («Μισανθρωπίαν γὰρ ὀρίζομαι ἔγωγε καὶ ἀγάτης θεί-

ας χωρισμόν, τὸ τῆ πλάνῃ πειρᾶσθαι διδόναι ἰσχὺν εἰς περισσοτέραν τῶν αὐτῆ προκατειλημμένων φθοράν» ΡΓ. 91, 465C)· διὰ τοὺς συγχρόνους ὀρθοδόξους οἱ λόγοι τοῦ ἀγίου ἐκφράζουν τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν μισαλλοδοξίαν τοῦ παρελθόντος!... Γι' αὐτὸ καὶ οἱ παπικοὶ τὸ πίστεψαν πλέον ὅτι δὲν διαφέρουν εἰς τίποτα τὸ θεμελιῶδες ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους, διὸ καὶ γράφουν δημοσίᾳ: «Ἡ θεοθεία αὐτῆ ταυτότητα πίστεως θεμελιώνεται στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ δύο Ἐκκλησίες ἔχουν ἄ π ὀ κ ο ι ν α ὺ ἀληθῆ μυστήρια καὶ ἱεραρχικὴν ἱερωσύνην» (Καθολικὴ, 10.4.'79, σ. 3).

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσο ἀφορᾷ τὰς ἀντορθοδόξους δραστηριότητας τοῦ Φαναρίου. Ἴδου ὅμως ὅτι καὶ ὁ θρόνος τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὑστερεῖ εἰς οἰκουμενιστικὴν πολιτικὴν. Τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ παρηκολούθησε (ὀρθότερον θὰ ἦτο: συμπροσηυχήθη) ἐντὸς τῆς μητροπόλεως τῶν παπικῶν τὴν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀποθανόντος πάπα Παύλου ς' ἀκολουθίαν. Γεγονὸς μοναδικὸν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά χρονικά τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ὅμως ο ὕ δ ε ι ς ἀντέδρασεν! Ο ὕ δ ε ι ς ἐκ τῶν λογίων ἀρχιμανδριτῶν τῆς πρωτεύουσας ἐτόλμησε ὄχι νὰ τὸν ἀποδοκιμάσῃ δημοσίᾳ, ἀλλὰ οὔτε κἀν νὰ τοῦ διακόψῃ τὸ μνημόσυνον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ποῦ λειτουργεῖ, εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἀσεβῆ του πράξιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δυστυχῶς δὲν πῆγε πίσω. Οὔτε τὸ σῆνυθες ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλ' οὔτε οἱ πιστοὶ τῶν ἱεραποστολικῶν ὀργανώσεων, «τὰ λόκ τῆς Ἐκκλησίας»! ὡς θέλουν αὐταρέσκως νὰ θεωροῦν ἑαυτοὺς (ΖΩΗ, 25-1-1979, σ. 1), παρουσίασαν ἕστω καὶ μίαν χλιαρὰν ἀντίδρασιν, ἐνῶ διὰ τὸν καρνάβαλον καὶ τὰ καλλιστεῖα τὰ παρελθόντα ἔτη εἶχον δημιουργήσῃ τόσο θόρυβον!

Πάντα τ' ἀνωτέρω μαζί μὲ πλῆθος ἄλλων παρομοίων γεγονότων εἶναι φανερά πλέον σημεῖα ὅτι μὲ τὸν αἰῶνα μας εἰσήλθαμε στὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος στὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολὴν του. Εὐσεβῆς ἐπιστήμων τῶν ἡμερῶν μας ἀναφερόμενος στὴν ἀνωτέρω ἀποστασίαν γράφει τὰ ἐξῆς φοβερὰ μὰ ἀληθέστατα, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν σαφήνειαν καὶ ἀπλότητα: «Πρὶν ἔλθῃ ὁ ἀξιοθαύμαστος αἰώνας μας οἱ Ὀρθόδοξοι πίστευαν στὴν Ὀρθοδοξία, οἱ αἵρετικοὶ στὴν αἵρεσίν τους, οἱ ἄθεοι στὴν ἀθεΐα τους καὶ ὁ ἕνας προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴν ἀλήθειαν. Πίστευαν, δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι, στὴν ἀλήθειαν καὶ ἀγωνίζονταν γι' αὐτήν, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποῦ ἀγνοοῦσαν τὴν ἀλή-

θεια. Ἡ φοβερὴ ἀποστασία τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἐγκείται στὸ ὅτι γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ αἵρετικούς καὶ ἀθέους. Αὐτοί, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δὲν μποροῦν, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι, παρὰ νὰ τονώσουν τὴν πίστη τῶν εὐσεβῶν. Ἡ ἀποστασία ἐγκείται στὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἔπαψαν νὰ πιστεύουν στὴν ἀλήθεια, ἔπαψαν νὰ πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια καὶ ὅτι ἀξίζει νὰ ἀγωνισθῆ κανεὶς γι' αὐτήν. Ἔνας αἵρετικός πού πιστεύει στὴν αἵρεσή του ἔγινε εἶδος σπάνιο. Ἀκόμη καὶ οἱ ἰδεολόγοι ἄθεοι, πού ἔχουν κάποια πεποίθησιν στὴν ἀθεΐα τους, εἶναι κάποια εὐλογία στὴν ἐποχὴ μας ὅσο παράξενο καὶ ἂν φαίνεται αὐτό. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἔχασαν κάθε πεποίθησιν. Ὅλα γι' αὐτοὺς εἶναι σχετικά, ἀμφίβολα, ἀκαθόριστα. Τίποτε δὲν βλέπουν γιὰ τὸ ὅποιο νὰ ἀξίζη νὰ ἀγωνισθοῦν. Τίποτε δὲν ὑπάρχει γι' αὐτοὺς πού νὰ ἀξίζη νὰ τὸ ὑπερασπισθοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλοπέρασή τους σὲ τούτη τὴν πρόσκαιρῃ ζωῇ. Σ' ἕναν τέτοιο κόσμο ἕνας ἄθεος καὶ ἕνας αἵρετικός μὲ πεποίθησιν εἶναι νησιδες ζωντανίας σ' ἕναν ὠκεανὸ θανάτου. Γιατὶ αὐτὴ ἡ πεποίθησιν μαρτυρεῖ ζῆλο γιὰ τὴν ἀλήθεια πού ὅσο καὶ ἂν εἶναι χωρὶς ἐπίγνωσιν, σκοτισμένη καὶ ἐμπαθῆς, δὲν ἔχει ἐν τούτοις κόψει ὅλες τίς γέφυρες πού συνδέουν μιὰ ψυχὴ μὲ τὸν Θεό, πού, καὶ ἂν δὲν τὸ ξέρουνε καὶ δὲν τὸ παραδέχονται, εἶναι ὁ ἴδιος ἡ Ἀλήθεια.

Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν στὸν αἰῶνα μας δὲν πιστεύουν παρὰ μόνον στὴν καλοπέρασή τους. Γιὰ τὴν καλοπέρασιν ὁμῶς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ εἰρηνικὴ συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ συνεργασία τους γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πραγματικότης πρέπει νὰ πῆσουν ὅλα τὰ σύνορα. Πρέπει νὰ ἐνωθοῦν οἱ θρησκείες, οἱ ἰδεολογίες, τὰ ἔθνη. Πρέπει νὰ λείψῃ κάθε αἰτία πολέμου, μάχης, ἀντιγνωμίας. Ἡ πολιτικὴ τῆς «συνύπαρξης», ἡ ἰδέα τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης, ὁ μασονικὸς συγκρητισμὸς, ὁ Οἰκουμενισμὸς, ἡ ἐλπίδα τοῦ παγκόσμιου κράτους εἶναι ἐκφράσεις τῆς ἀκατάσχετης δίψας τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ἀδιατάρακτῃ καλοπέρασιν.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ διδασκαλία ὅτι δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἡ ἀλήθεια, εἶναι ἡ δολοφονία τῆς ἐλπίδας πού ζοῦσε ἀπὸ ἀνέκαθεν μέσα στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἀρνήσιν τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ ἀντικατάστασίν της ἀπὸ τίς ἀνθρώπινες ἀλήθειες πού πρέπει νὰ κάνουν ὑποχωρήσεις ἢ μίαν στὴν ἄλλη γιὰ τὸ κοινὸ συμφέρον. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ πιὸ τέλεια παγίδα πού ἔστησε ὁ διάβολος στὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ πιὸ φοβερὴ καὶ ὑπουλή ἐ-

πίθεσή του κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ δηλητήριο ποὺ παραλύει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει ἀνίκανη νὰ δῆ τὸ φῶς, ἀνίκανη νὰ διψάσῃ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀλήθεια, ποὺ σκοτίζει τὸ νοῦ τοῦ ὀρθοδόξου καὶ τὸν κάνει, ἀντὶ νὰ ἀγαπάῃ τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν γιατρέψῃ, νὰ ἀγαπάῃ τὴν ἴδια τὴν ἀρρώστια του, ἀντὶ νὰ ἀγαπάῃ τὸν αἰρετικὸ νὰ ἀγαπάῃ τὴν αἵρεσή του» (Ἄλεξ. Καλομοίρου, Τὸ σύγκριμα, σελ. 5-7, Θεσσαλονίκη 1976).

Γι' αὐτὸ θὰ εἶναι ὄντως μακάριοι ὅσοι μέχρι θανάτου τηρήσουν ἑαυτοὺς μακρὰν τῆς αἵρέσεως τοῦ αἰῶνος μας· δι' αὐτοὺς θὰ ἰσχύσῃ ἀπόλυτα ὁ λόγος τοῦ μεγάλου ὁμολογητοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου: «Ἀληθῶς, ὁ κόσμος ὅλος μιᾶς ψυχῆς οὐκ ἔστιν ἀντάξιός, τῆς φυλαττοῦσής ἑαυτὴν ἀμέτοχον καὶ αἰρετικῆς κοινωνίας καὶ παντὸς κακοῦ». P.G. 99, 1205B.

(Α. Ἄπρ. '79).

«Ἐάλω ἡ Πόλις»!

Οἱ Ὀρθόδοξοι οἱ «ἐπὶ τὰ ὄρη λάθετε κοπετὸν» καὶ οἱ «ἐπὶ τὰς τρίβους τῆς ἐρήμου» τοῦ κόσμου τούτου «θρῆνον» (Ἱερ. θ' 10). «Ἐάλω ἡ Πόλις» (Ἱεζ. λγ' 21).

Ἡ αἵρεσις τῶν πεπτωκότων παπικῶν κηρύσσεται ἐν Κωνσταντινουπόλει γυμνῇ πλέον τῇ κεφαλῇ. «Ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντες» τὴν Ὀρθοδοξίαν «ἐν μέσῳ τῆς ἐορτῆς» (Ψαλμ. 73, 4). Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελευταίας θρονικῆς ἐορτῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπεσκέφθη τὸ Φανάριον ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Βατικανοῦ. Κατὰ τὴν συνάντησιν, οἱ αἰρετικοὶ παπικοὶ συμπροσηυχήθησαν μετὰ τῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀντηλλάγησαν μηνύματα καὶ λόγοι κακῆς ὁμολογίας.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος ἐδέχθη τοὺς κακοδόξους λόγους τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπεῖας καρδινάλιου Βίλλεμπραντς, περὶ συνεορτασμοῦ «ἐν κοινῶνι πίστεως, ἐν ἐνότητι ἀγάπης» καὶ «ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας» («Ἐπίσκεψις», 15.12.1977, σ. 3, 4). Ἀπεκάλεσε τὸν ἡγέτην τούτου τῆς αἵρέσεως ἀδελφὸν ἐν πίστει, διὰ τῆς φράσεως «Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ» (ἐνθ' ἄνωτ. σ.

6). Περιεπτύχθη νοερῶς τὸν αἰρεσιάρχην τοῦ Παπισμοῦ ὡς τὸν «ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ Ἀρχιποίμενα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, ἀδελφὸν Πάπαν Παῦλον τὸν ΣΤ΄» (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 9). Ἀνεγνώρισεν εἰς τοῦτον τὴν θέσιν «τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ» τοῦ καὶ «τοῦ Πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Χριστιανοσύνης» (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 6). Ὁμολόγησε κοινὰ τὰ Μυστήρια τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ «κοινήν ἐν προκειμένῳ τὴν παρακαταθήκην τῆς πίστεως»! (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 8).

Τί ἐστι ταῦτα; Ὁμολογία τοῦ Παπισμοῦ. Ἀρνησις τῆς Ὁρθοδοξίας. Παράβασις τοῦ θείου Νόμου. Ἐξοδος ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Μετάθεσις εἰς τὴν αἵρεσιν. Ἀνταλλαγὴ τοῦ φωτὸς διὰ τοῦ σκότους, τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ ψεύδους, τῆς Χάριτος διὰ τοῦ ἀναθέματος. Ἀσεθῆς ἀναγνώρισις τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα καὶ ἔνωσις μετὰ τῆς παπικῆς αἵρέσεως, τῆς ὁποίας τὸ μέρος «εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου», καθ' ὅτι «ψευδοπροφήτης» (Ἀποκ. κ' 10).

Ὅντως! «Πῶς ἔπεσαν δυνατοί;» (2 Βασ. α' 27). Πῶς «υἱοὶ Σιών οἱ τίμιοι... ἐλογίσθησαν εἰς ἀγγεῖα ὀστράκινα, ἔργα χειρὸς κεράμεως;» (Θρ. Ἱερ. δ' 2). Ἐσπούδασαν γὰρ «ἐγκαταμίξαι τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν ἀσέβειαν» (Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρείας, ΡG. 18, 573). Σκοτισθέντες «οὐδὲν ἠγήσαντο (ἐθεώρησαν) τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ διαφέρειν εὐσέβειαν ἀσεβείας ἐνόμισαν» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 285) οἱ δυστυχεῖς, ὡς καὶ πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος αἰρετικοί, οἵτινες τῷ «Ἀντιχριστῷ τὴν ὁδὸν παρασκευάζουσιν» (Μ. Ἀθανασίου, αὐτόθι).

Τί πρὸς ταῦτα; Ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. ζ' 15). Διὸ «ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ φυλάξασθε» (Ἱερ. θ' 4), καὶ ἀκούσατε τὴν «ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάθητε» (Ἀποκ. ιη' 4). Ἐάλω ἡ Πόλις, ἐπειδὴ πάντες οἱ φιλοῦντες αὐτὴν ἠθέτησαν ἐν αὐτῇ, ἐγένοντο αὐτῇ εἰς ἐχθρούς» (Θρ. Ἱερ. α' 2).

(Κ.Ο. 1-3-78).

Διακοπή μνημοσύνου

«Καιρός τῷ παντί πράγματι.» (Ἐκκλ. γ' 1). Καί νῦν, καιρός θρήνου, καιρός ὁμολογίας, καιρός ἀποφάσεως σωτηρίας.

«Συντετέλεσται» (1 Βασ. κ' 33) ἤδη ἡ πτώσις ἐν τῇ πίστει τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καί τῶν σὺν αὐτῷ. Δέν ὑπολείπεται πλέον, πρὸς πλήρη κοινωνίαν τούτου μετὰ τῆς αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, εἰμὴ ἀπλή συνιερουργία μετὰ τοῦ ἀμετανοήτου αἰρεσιάρχου Πάπα καί τὸ κοινὸν μετ' αὐτοῦ ποτήριον ἐν ἀσεβείᾳ, ἅτινα ἐπιποθοῦνται παρ' ἀμφοτέρων καί ἐπιδιώκονται δημοσίᾳ!

Κλαύσατε καί ἀναγγεῖλατε: Πέπτωκε Δημήτριος καί οἱ σὺν αὐτῷ, καί διαθέσει καί φρονήματι καί λόγῳ καί πράξει. Ἡθέτησεν, ὁ δυστυχής, καί θεοπαράδοτα δόγματα καί θείους νόμους καί ἁγίους Πατέρας καί ἱερὰν Παράδοσιν καί Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καί γενικῶς τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁμολόγησε τὴν μετὰ τῆς παπικῆς αἵρέσεως ἔνωσιν ἐν τῇ οἰκουμενιστικῇ παναιρέσει, «δημοσίᾳ... γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» (ΙΕ' Κανὼν ΑΒ Συνόδου), καί παραμένει γηθοσύνως ἀμετανόητος.

Καιρός τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημα Κυρίου, ὡς τοῦτο ὀρίζεται διὰ τοῦ ΛΑ' Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, **π ε ρ ι χ ω ρ ι σ μ ο ὕ** καί διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πεπτωκότος Ἐπισκόπου. Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ αἰρετίζοντος Δημητρίου εἶναι ἐπιταγὴ Θεοῦ καί καθήκον παντός Ὁρθοδόξου, μάλιστα δὲ κληρικοῦ καί δὴ Ἐπισκόπου ἀξίου. Διότι «ὁ φιλῶν πατέρα... ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος», λέγει Κύριος (Ματθ. ι' 37).

Ὁ κοινωνῶν Δημητρίῳ αἵρέσει κοινωνεῖ. Ὁ μνημονεύων Δημήτριον συναπάγεται μετὰ τούτου τῇ αἰρετικῇ ἀπωλείᾳ. Ὁ μὴ μνημονεύων Δημήτριον καί τοὺς σὺν αὐτῷ ἀποτεριχίζει ἑαυτὸν ἐκ «ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων», λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (ΙΕ' Κανὼν ΑΒ Συνόδου). Οἱ μὴ κοινωνοῦντες Δημητρίῳ καί ταῖς σὺν αὐτῷ εἶναι «τιμῆς καί ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι», παραγγέλλουσιν οἱ Ἅγιοι διὰ τοῦ ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων (PG. 87, 3369 - 3372) καί τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

«Σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν», εἶναι καί νῦν ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς πάντα Ὁρθόδοξον (Γεν. ιθ' 17).

(Κ.Ο. 1-1-'80).